

V teoretické části jsem se zabývala tím, proč na děti tak mocně působí pohádky a příběhy. Dále jsem představila několik programů pro děti, které na silném vlivu příběhů stavějí. Hlavní jednotící linií mého zamyšlení nad vztahem mezi dítětem a příběhem byla míra a způsob zapojení dítěte do děje příběhu. K přesnějšímu nalezení role příběhu v životě dítěte a k porozumění tomu, co vlastně tato role obnáší, mi posloužila teorie příběhu.

V souvislosti s těmito tématy jsem opakovaně zdůrazňovala otázku odpovědnosti za svůj příběh. Poukázala jsem na to, jak podstatnou roli hrají pohádky a příběhy v lidském životě a jak k jejímu rozvoji mohou přispívat pohádky a příběhy vůbec. Uveřejnila jsem Aristotelovu myšlenku, podle které je příběh nápodobou jednání a teorie některých autorů ji dále rozvíjejí. Ricoeur upozorňuje na to, že příběh poskytuje člověku určitý odstup od reality a zavedeného způsobu nazírání na ni. Zároveň má příběh stejnou strukturu jako život, tak, jak jsme zvyklí ji vnímat. Poskytuje nám tak prostor pro získání určitých zkušeností mimo naši bezprostřední realitu a umožňuje uplatnit je v našem každodenním životě. Mezi takové zkušenosti patří právě zkušenost s vedením vlastního příběhu a zopakování.